

עלון מס' 228
כ"ז תשרי התשע"ג

בראשית

"כי בצלם אלוקים
עשה את האדם"
(בראשית טו, א)

כלנו שאלוקים יכול
לברוא עולמות
ולתחריבן, גם האדם,
על ידי לאזונו הוא בורא
עולמות, ועל ידי
העבירות הוא לתחריב
עולמות.

רבי חיים למואלזין זצ"ל

תלאות האכילה
הוא ראש וראשון
של כל תלאותיו,
ולזה נמשך האדם
ליתר התלאות
כל ימי חייו.
"שלחן הגבור"

"גדול עוונתי מנשוא"
האם אפשר לעשות
טוב לאחר
שעשיתי רע?
גם לאחר שעשית את
הדבר הנורא ביותר,
הזדרז, זקוף קומתך,
נער את בגדיך
והתחל מיד מחדש.
משיבת נפש

זמני השבת
לפי אופק אשדוד

בניסת השבת: 16:56
יציאת השבת: 17:47

חומרי בניין וקרימיקה
אדירם
סניף צומת ראם
08-8602602

להיי

"מחודדין בפיר"

שיהיו דברי תורה

"אשר ברא א-להים לעשות" (כ"ג, ג)

אך מעשיו של השני חמורים הרבה יותר, משום שהוא השחית דבר טוב ומשבח שהוא בעצמו עמל וטפח וגדל, ובכל זאת הוא הפך את הקערה על פיה והשחית את כל עמלו לריק, בכך הוא הוכיח זלזול ובזיון בעבודתו ובשכר שקצב לו המקל. הנמשל הוא, שהפועל הראשון הוא האדם שלא למד כלל, וממילא איננו מקים מצוות. ברור כי אין לבוּרָא עולם נחת רוח ממנו, והוא עתיד לתן את הדין על שמעל בתפקידו.

אולם גרוע הימנו הוא האיש "שחכמתו מרבה ממעשיו", שלמד שלא על מנת לעשות, והרי הוא כאותו פועל השני לא לקט את פרי חכמתו, אלא הניח לרוח לעקור את האילן מן השרש, ובזה ירד כל עמלו ויגיעו לאבדון.

~ אבות ישראל ~

משל לשני פועלים עובדי אדמה, שמקבלים בשכרם אחוזים מן הפרות שתוציא האדמה, ושיניהם נקראו לעבוד בשרות אצל המקלך על מנת לשתול בעבורו פרדס, ולטפח את אילנותיו כדי שיתנו פרות.

האחד העביר את הזמן בבטלה גמורה ונמנע מעבודה, בגלל כל מיני תרוצים שונים ומשנים, וכך נשארה חלקת האדמה שוכמה.

לעמתו, הפועל השני עבד בהריצות, שתל אילנות, השקה, גזם, נכש, וטפח את העצים, עד שהם הוציאו פרות לתפארת.

הנה כאשר הגיע הזמן לקצר את הפרות, הוא הלך וקצץ בגסות את ענפי הפרות ביחד עם פרותיהם, ובכך השחית את העצים הנפלאים שטיפח.

מובן כי כעסו של המקלך על הפועל השני, יגבר פי כמה וכמה מאשר על הפועל הראשון, שאמנם גם הוא אכזב את המקלך משום שלא עמד במטלה שהטלה עליו ולא מילא את תפקידו נאמנה.

"לפתחו זמנא רובין"

מנהלי חברה של משחת השיניים מהגדולות בארץ, עשו ישיבה דחופה למה ומדוע הרווחים ירדו בצורה משמעותית, וכמה שניסו להשיא עצה שתשפר את המצב לא היתה עצה שהניחה את הדעת.

הגיע אדם זר שלא שייך לחברה כלל, ביקש להכנס ואמר שיש לו עצה מובטחת וכדאי להם לשמוע. בתחילה, השומרים ניסו לסלקו משם, אך לאחר הפצרות מרובות נאותו והכניסו אותו פנימה, ושאלוהו: "מה בפריך?"

אמר להם: "אני מגלה לכם עצה בתנאי שמהרווחים שיבואו מהעצה אני מקבל חמישים אחוז, אם אתם תשתמשו בעצה שלי!" - אמרו: "הבה ונשמע מה יש לך להציע..."
אמר להם האיש: "בסך הכל מה שאני מציע זה להגדיל את הפתח של המשחת שיניים, וכך בכל פעם שהאדם יצחצח את שיניו, הכמות תצא בריווח ולא בצמצום, וכך הוא יצחצח גם את כיסו וכספו הרבה יותר מהר..." האיש הזה יושב היום רגל על רגל ומרוויח מיליונים..

אבל מה זה העניין נוגע אלינו? אם הפתח שלנו לתורה זה שעה ביום, גם הרווחים והאושר שלנו קטנים למדי. הגיע הזמן שנרחיב את הפתח ליותר שעות של תורה. ואם תפילת עמידה לוקחת שלוש דקות, אפשר להרחיב אותה בעוד שתי דקות והרווחים יהיו עצומים...

ובחרת בחיים

זכות הלימוד בעלון לרפואת רינה בת אברהם נגר הי"ו

”ואת להט זורב המתהפכת..“

משל למלך שהיה לו אֶחָ צָעִיר הוֹלֵל ופּוֹחֵז, אֲשֶׁר בָּלָה כָּל יָמָיו בְּתַעֲנוּגִים וּבְקִלוֹת רָאשׁ. הַחֲלִיט הַמֶּלֶךְ לְלַמֵּד לָקַח אֶת אֶחָיו הַצָּעִיר. הוּא הִזְמִינוּ לְסַעֵד עִמּוֹ סְעוּדָה מְפֹאֶרֶת כִּד הַמֶּלֶךְ, עִם הַמְּאָכְלִים הַטּוֹבִים בְּיוֹתֵר. בְּרָקַע מְנַגֶּנֶת תִּזְמֹרֶת הַחֲצָר, וְכָל הַמְּשָׁרְתִים עוֹמְדִים לְמִילָא כָּל מִשְׁאֵלָה שֶׁל הַסּוֹעֲדִים.

אוֹלָם בְּטָרְם יִגִּיעַ הַצָּעִיר, צָוָה הַמֶּלֶךְ לְתִלוֹת מַעַל לְמָקוֹם מוֹשְׁבֵוּ הַחֶבֶב חֲדָה עִם חוּט חֲזָק, אֲךָ שָׁקוּף וְדָקִיךְ שֶׁכִּמְעַט בְּלָתִי נִרְאָה לְצִוּן.

וְהִנֵּה כְּאֲשֶׁר הִגִּיעַ הָאֶחָ וְרָאָה אֶת הַשְּׁלַחַן הָעָרוּךְ, הַתְּפֹשֵׁט חִיּוֹךְ רָחֵב עַל פָּנָיו, וְהוּא הִכִּין עֲצָמוֹ לְאֲכִילַת הַתְּעֵנוּגִים שֶׁלְפָנָיו. הוּא הִתְיַשֵּׁב עַל מְקוֹמוֹ בְּחֲדוּהָ, וְאָז שָׁם יָבַל לְחַרְבַּת הַתְּלוּיָה מַעַל לְרִאשׁוֹ עִם חוּט בְּלָתִי נִרְאָה.

כָּל שְׂמֻחָתוֹ נִעְלָמָה בְּבֵת אַחַת, הוּא לֹא הִצְלִיחַ כָּלֵל לְהַנּוֹת מִן הַסְּעוּדָה, וְכָל הַעֵת הִסְתַּכֵּל שׁוֹב וְשׁוֹב כְּלָפִי מַעְלָה, כְּדִי לְרַאוֹת אִם הַחֶבֶב הַחֲדָה אֵינָה דוֹהֶרֶת לְקָרְאָתוֹ.

לְפָתַע שׁוֹאֵל אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ: ”לָמָּה אַתָּה לֹא אוֹכֵל, הֲאִם הָאוֹכֵל לֹא טָעִים לָךְ? אִזְּאוּלֵי אַתָּה לֹא חָשׁ בְּטוֹב?“

עָנָה לוֹ הָאֶחָ: ”כִּיצַד אוֹכֵל לְאָכּוֹל וְלִהְתַּעַנֵּג עַל כָּל הַטּוֹבָה, בְּרִאוּתִי כָּל הַעֵת אֶת חוּד הַחֶבֶב מִרְחַף מַעַל לְרִאשׁוֹ...?“

הִשִּׁיב לוֹ הַמֶּלֶךְ בְּשֵׁאֵלָה: ”וְכִיצַד בְּשָׂרָה הַיָּמִים אַתָּה נִהְיָה וּמִתְהַלֵּךְ חֶסֶר דְּאָגָה, וְכִי חֶרְבּוֹ שֶׁל מְלָאָךְ הַמּוֹתֵת אֵינָה מוֹנֶפֶת מַעַל לְרִאשְׁךָ, הֲאִם חֲיִיךָ מִבְּטָחִים לָךְ לְנַצְחָה?“

כֶּךָ צָרִיךְ הָאָדָם לְחַיּוֹת בְּיָדְעָה, כִּי בְּכָל רִגְעַה הוּא עָשׂוּי לְהִפָּרֵד מִן הַחַיִּים, וְלִהְתַּיַּצֵּב לְתֵת דִּין וְחֶשְׁבוֹן בְּפָנֵי בֵּית דִּין שֶׁל מַעְלָה. אִם יָחוּשׁ הָאָדָם בְּחֶרְבַּת הַמוֹנֶפֶת מַעַל לְרִאשׁוֹ, וְאִם יִסְתַּכֵּל כָּל הַעֵת לְאֵן הוּא הוֹלֵךְ, וְלְפָנֵי מִי הוּא עֹתִיד לְתֵן דִּין וְחֶשְׁבוֹן, כָּל הַנְּאוֹת הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִיוּ חֲשׁוֹבוֹת בְּעֵינָיו כְּקִלְפַת הַשּׁוֹם.

הַחֲסִיד הַיְעֵבֵץ

”וישע ה' אל הבל ואל מנזותו“

בכל דבר שהוא לשם האל הטוב, יהיה מן הנאה והטוב. אם בנה בית תפלה - יהיה נאה מבית ישיבתו. האכיל רעב יאכיל מן הטוב - והמתוק שבשולחנו. כסה ערום - יכסה מן היפה שבכסותו. הקדיש דבר - יקדיש מן היפה שבנכסיו, וכן על זאת הדרך בכל דבר..

הרמב"ם

כאשר האדם מבין

כי העולם מתחדש תמיד, בכל רגע, הוא עולה אל מעל מציאות הזמן, מעל החשבונות הישנים של מה שקלקל, ושוב יכול לחיות את חיוו מחדש

משיבת נפש

י' צמח ויסוריס?
מה מהגיון אמוסיף למה עם צמח
sk אפחור היה אחם

פינת ההלכה

הרב דב ניסים שלי"א,
ראש כולל "פורת יוסף"

השמעת קול שיר בשבת

אסרו חכמים להשמיע קול בכלי שיר בשבת, שמא יעשה כלי שיר. ולא דווקא בכלי שיר ממש, אלא אפילו ביד, כגון להכות כף אל כף לפי קצב מסוים, אסור. אך אם אינו עושה כן בדרך שיר ולפי קצב מסוים, מותר. ולפיכך:

א. מותר להכות כף אל כף כדי לעורר את הישנים מתרדמתם או אחר שמיעת נאום או כדי להשתיק תינוק, וכדומה.

ב. מותר להכות כלאחר יד, והיינו שמכה גב ידו אחת על כף ידו השנייה.

ג. מותר להקיש את האגודל באמה ולהשמיע קול, כדי לשחק עם התינוק, אבל אין לעשות כן בדרך שירה.

ד. אין להכות על השולחן או על צלחת או על בקבוק וכיוצא בזה בכלי כגון כף לפי קצב השירה. אבל מותר לעשות כן, כדי להשתיק את קהל המסובים.

ה. אלו שקוראים לחבריהם בשבת על ידי שמצפצפים בפיהם בשריקה, אין בזה איסור.

ו. מותר להקיש בשבת על הדלת וכן מותר לדפוק במפתח על הדלת, כדי שיפתחו את הדלת. אך לא יעשה כן בדרך שיר ובקצב מסוים.

ז. מותר לפתוח דלת אשר עם פתיחתה נשמע קול פעמונים (מכאן) כדי שבני הבית ידעו על כניסת אדם לבית. אך פעמון חשמלי, אשר עם פתיחת הדלת משמיע קול, צריך לנתקו מערב שבת.

ח. המנהג פשוט בכל המקומות לתת על ספר התורה פעמונים המשמיעים קול, ואין בזה איסור. אבל אין ליטול את הפעמונים של ספר התורה ולקשקש בהם, אפילו בשמחת תורה.

ט. אסרו חכמים לרקוד בשבת, גזירה שמא יתקן כלי שיר בשבת. ומכל מקום אפשר להקל על-ידי הליכה במחול בלבד (שיאו ריקוד ממש).

כיצד אתה רוצה להיות גדול,
אם אתה רוצה להיות גדול ..
ליקוטי מוהר"ן

”ואיננו כי לקוז אותו א-להים“

חנוך תופר מנעלים היה ומייתד ייחודים. אם סנדלר או בעל מפעל לנעליים, יתשוב: ”אני מתקן נעליים כדי שיהודים יוכלו לנעול וללכת ברחוב. אלא מה, גם אני צריך להשתכר שאוכל גם אני ובני ביתי לנעול נעליים...“ וכן על זה הדרך... כל בעל אומנות שמכוון לשם הטבה עם הבריות - הרי הוא עושה חסד לאלפים וכל רגע בעבודתו מתקדשת בקדושת המצווה היקרה..

בני בנימין